

lernantoj kompreneble montriĝis pliboniĝo de rekono kaj en la angla kaj en la franca vortaroj. Laŭ statistikoj faritaj por ambaŭ grupoj, la grupo partopreninta en la ĝenerala lingvokurso de IALA atingis mezuman poentaron 24,94 en kompreno de la francaj kaj anglaj vortoj, la grupo lerninta la francan havis mezuman poentaron 27,8. Ekzistis tamen certa diferenco favora al la unua grupo, kiu post la ĝenerala lingvokurso havis iomete malpli bonajn rezultojn pri la rekono de francaj vortoj ol la grupo lerninta la francan, sed multe pli bonajn rezultojn en la rekono de anglaj vortoj. Similaj eksperimentoj estis faritaj kun lernantoj de la latina, kaj tie la lernintoj de la ĝenerala lingvokurso atingis rezulton 21,5 kontraŭ 14,4. La rezultoj gvidis al la dedukto, ke la propedeŭtika lernado de latinida artefarita lingvo faciligas lernadon de (parencaj) etnolingvoj (ĉikaze la franca kaj la latina), kaj simpligas kaj komprenigas al la lernantoj la fenomenojn troviĝantajn en ilia propra lingvo (ĉikaze la angla).

En 1940, la biblioteko de la esplorcendo en Liverpolo estis transportita al Novjorko, kie tiujare okazis tri konferencoj kaj kunsidoj kun reprezentantoj de diversaj internaciaj organizaĵoj. En 1942, la direktoro de la novjorka centro E.C. Stillman estis alvokita kiel milita interpretisto ĉe Usona Ministerio pri Eksterlandaj Aferoj, tial lian postenon anstataŭe transprenis Alexander Gode.

Alexander Gottfried Friedrich Gode-von Aesch (1906–1970), germano, studis ĝermanan kaj Romanan lingvistikon en Vieno kaj Parizo. Ekde 1927 li vivis en Usono, instruis en la universitato de Ĉikago kaj poste en Kolumbia Universitato en Novjorko, kie li doktoriĝis. Al IALA li venis en 1933 kaj kunlaboris kun E.C. Stillman – ili kune verkis serion de specialaj unulingvaj lernolibroj de la lingvoj hispana, franca kaj portugala. En 1946 li fondis eldonejon *Storm Publishers*. Li iĝis fama kiel tradukisto, kaj en la jaroj 1960–1963 prezidis *American Translators Association*, kiu je lia honoro transdonas medalon „Alexander Gode Medal” al eminentaj tradukistoj. Gode faris la plej esencajn laborojn sur la internacia vortaro ekde 1939. Ankaŭ li opiniis, ke oni ne devas inventi novan eŭropecan lingvon, ĉar tiu jam praktike ekzistas en la formo de internaciaj vortadikoj, kiujn oni bezonas nur kompili kaj modifi, tiel ke la rezulto estus kvazaŭ sintezo de dialektoj de la sama lingvo.

La ĉefaj laboroj sur la internacia vortaro estis faritaj ĝis la jaro 1945. Kiel kontrollingvoj servis la angla, la franca, la itala, la portugala kaj la hispana. La elektita vorto devis ekzisti en minimume tri el tiuj kvin lingvoj, poste ĝi estis normigita en la prototipa formo kaj kun signifo komuna al ĉiuj variantoj. La ĉefaj kriterioj, krom tiu, ke la vortoj devas troviĝi en la kontrollingvoj, estis ilia frekvenco kaj pritakso, ĉu ili necesas por ĉiutaga komunikado. Afiksoj estis elektitaj el latinidaj lingvoj kaj normigitaj laŭ ĝeneralaj reguloj. Uzado de la vortaro ebligis eltrovi gramatikajn elementojn, kiel estas ekz. la plurala substantiva finaĵo *-s*, natura genro, ununura formo por adjektivoj, derivado de adverboj per la sufikso *-mente*, unuvorteco de verbaj formoj, konjugacio kun infinitivo, bazaj tempoj prezenca, pasinta kaj futura, kun imperativo kaj kondicionalo.

Inter 1946 kaj 1948, la esplordirektoro de IALA estis profesoro *André Martinet* (1908–1999), elstara specialisto pri ĝenerala lingvistiko, kiu instruis ĝis 1946 en prestiĝa pariza lernejo *École pratique des hautes études*, inter 1947–1955 en la novjorka Kolumbia Universitato, poste en la Sorbono. Lia aliro al la konstruota lingvo estis malpli naturalisma ol tiu de Gode.